

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 357/2021-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Ivom Babjakom, Sovietskych hrdinov 200/33, Svidník, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 170/2016 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 170/2016 **b o l i p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Prešov **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 170/2016 konal bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie **550 eur**, ktoré **j e** Okresný súd Prešov **p o v i n n ý** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.
5. Náhradu trov konania sťažovateľovi **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 25. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“)

a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13C 170/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je námietka, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu ním namietaných základných práv (bod 1). Sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu je účastníkom súdneho sporu, v ktorom sa žalobou podanou na okresnom súde 18. mája 2016 domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 346,12 eur a určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej so žalovanou [REDAKOVANÉ]. Podľa jeho názoru došlo v postupe okresného súdu k zbytočným prieťahom, keď tento po dobu takmer štyroch rokov od podania žalobného návrhu vec neprejednal ani na jedinom pojednávaní. Okrem zaslania žaloby na vyjadrenie žalovanej (vyjadrenie žalovanej bolo okresnému súdu doručené 26. augusta 2016, pozn.) okresný súd v napadnutom konaní neuskutočnil žiadny procesný úkon. Z dôvodu pretrvávajúcej nečinnosti okresného súdu podal sťažovateľ 12. júna 2021 sťažnosť predsedovi súdu podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorá bola predsedom súdu posúdená ako dôvodná.

3. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, že bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov. Súčasne sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 eur a náhrady trov konania.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 357/2021 zo 6. septembra 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu na ďalšie konanie.

5. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov, doložených príloh a obsahu súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Opíšuť podrobne skutočnosti, o ktoré sťažovateľ opiera svoj nárok uplatnený žalobou v napadnutom konaní (čo však nie je predmetom prieskumu ústavného súdu), na viacerých miestach uvádza, že okresný súd bol počas viac ako štyroch rokov (uvádza aj počas piatich rokov, k tomu porovnaj s. 4 posledný odsek ústavnej sťažnosti, pozn.) bezdôvodne nečinný a ani po podaní sťažnosti na prieťahy v konaní predsedovi súdu nedošlo k náprave a do momentu podania ústavnej sťažnosti nebolo vo veci meritórne rozhodnuté. Zdôrazňujúc neprimeranú dĺžku napadnutého konania a nečinnosť okresného súdu, zmätočne formuluje aj argumentáciu vo vzťahu k jeho predmetu (ako tzv. kompenzačné konanie), ktoré podľa neho nevykazuje žiadnu právnu či skutkovú zložitnosť. V napadnutom konaní pociťuje bezpochyby výrazné stresové vypätie nielen z dôvodu neskúsenosti so súdnou mocou, ale aj zo skutočnosti, že sa púšťa do sporu s ekonomicky,

právne a spoločensky silnejším protivníkom a nečinnosťou okresného súdu sa súdny spor zbytočne predlžuje, čím sa stresové vypätie u sťažovateľa stupňuje.

III.

Vyjadrenie okresného súdu

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

7. Okresný súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti č. k. 1SprO 1804/2021 z 5. októbra 2021, súčasťou ktorého je aj vyjadrenie zákonného sudcu [REDAKOVANÉ], poprel tvrdenie sťažovateľa o jeho neskúsenosti zo súdnou mocou, keďže on sám je účastníkom asi 9 súdnych sporov vedených okresným súdom a jeho rodinná príslušníčka vystupuje väčšinou ako žalobkyňa v asi 20 sporoch. Za nepravdivé považoval aj tvrdenie sťažovateľa, že po podaní sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi súdu (bod 6 odôvodnenia tohto nálezu) nedošlo pred podaním ústavnej sťažnosti k náprave, keďže sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu [REDAKOVANÉ] musel viesť takmer mesiac o tom, že okresný súd vo veci nariadil pojednávanie na 5. október 2021 (predvolanie bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené 4. augusta 2021, pozn.). Sťažovateľ pritom písomným podaním z 20. septembra 2021 podal návrh na rozšírenie žaloby, čo môže svedčiť len o úmyselnom zavádzaní alebo o tom, že advokát so svojím klientom riadne nekomunikuje.

7.1 Tiež uviedol, že advokát sťažovateľa pred všeobecným súdom [REDAKOVANÉ] zastupuje množstvo klientov v obdobných veciach, podáva formulárové žaloby aj formulárové ústavné sťažnosti nevyjadrujúce ujmu jeho klientov. Podľa zákonného sudcu sa javí ako nepravdepodobné, aby všetci klienti toho istého advokáta, hoci v konaní pred ústavným súdom zastúpení rôznymi (ale stále tými istými) právnymi zástupcami, začali naraz pociťovať a rovnako odôvodňovať údadnú ujmu. Napriek tomu, že je sťažovateľ v napadnutom konaní zastúpený advokátom, tento ostal nečinný a v rozpore s § 167 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) nereagoval na výzvu súdu, keď v stanovenej lehote nezaslal súdu repliku k rozsiahlemu vyjadreniu žalovanej. Zvýraznil aj to, že priebeh napadnutého konania bol postihnutý pandémiou COVID-19 a sťažovateľ okrem sťažnosti na prietahy predsedovi súdu nevyužil žiadne prostriedky na urýchlenie konania, ktorými by zároveň prezentoval svoj zvýšený záujem na jeho výsledku a až dosiaľ sa o vec na súde nijako nezaujímal. Tvrdenie stresových situácií sťažovateľa v ústavnej sťažnosti je podľa zákonného sudcu len vágnym a paušálnym konštatovaním, ktoré nie je spôsobilé byť predmetom dokazovania a požadované primerané finančné zadost'učinenie v sume 5 000 eur niekoľkonásobne prevyšuje hodnotu sporu. Okresný súd navrhol ústavnej sťažnosti v celom rozsahu nevyhovieť, pričom v prípade vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa navrhol nepriznať mu primerané finančné zadost'učinenie a rovnako ani náhradu trov konania.

8. Sťažovateľ (resp. jeho právny zástupca) na výzvu ústavného súdu k predloženiu repliky v stanovenej lehote nereagoval, hoci výzvu riadne prevzal, čím nevyužil možnosť priamo ponúknutú týmto procesným inštitútom, ktorý má smerovať k posilneniu prejednacieho princípu v konaní pred ústavným súdom.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je založená na jeho tvrdení, že k porušeniu týchto práv došlo nečinnosťou okresného súdu v napadnutom konaní.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie už citovaného práva vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 118/2019).

12. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu do 1. júla 2016 vyplývala z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) a s judikatúrou ESLP (rozsudok ESLP vo veci Frydlander v. Francúzsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 30979/96) zohľadňuje v rámci okolností konkrétneho prípadu tri základné kritériá, ktorými sú (1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (rozsudok ESLP vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko, m. m. II. ÚS 32/02, III. ÚS 241/2017, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií preto ústavný súd posudzoval aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

14. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, predmetom napadnutého konania je peňažný nárok žalobcu na zaplatenie sumy 346,12 eur z titulu bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej so žalovanou. Obdobné žaloby tvoria bežnú agendu všeobecných súdov a predmet napadnutého konania tak nemožno považovať za okolnosť, ktorá by vykazovala črty mimoriadnej zložitosti zakladajúcej dôvod na výrazné predĺženie napadnutého konania.

15. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietáhoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V danom prípade ústavný súd pri skúmaní obsahu spisu okresného súdu nezistil také správanie sťažovateľa ako strany sporu, ktoré by negatívne ovplyvnilo celkovú dĺžku napadnutého konania. Pokiaľ zákonný sudca vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti poukazoval na pasivitu sťažovateľa, ktorý žiadnym spôsobom nereagoval na výzvu okresného súdu a nevyjadril sa k podaniu žalovanej doručenému 26. augusta 2016, v dôsledku čoho okresný súd uprednostnil pri vybavovaní vecí „aktívnych“ účastníkov, ústavný súd uvádza, že reagovať na vyjadrenie žalovanej strany replikou je právom žalobcu, a nie jeho povinnosťou, čo explicitne vyplýva tak z gramatického výkladu § 167 ods. 3 CSP (porovnaj dikciu „*umožní mu*“), ako aj z celkového charakteru tohto procesného inštitútu. Ak sa sťažovateľ nepovažoval za potrebné k podaniu žalovanej vyjadriť, nemožno ho za to sankcionovať tým, že súd zostane vo veci nečinný. Využitie procesných prostriedkov je totiž výlučne vecou strany sporu a súd limituje len v tom, že musí vyčkať na uplynutie lehoty na vykonanie úkonu (obdobne III. ÚS 519/2021).

16. Ústavný súd napokon hodnotil aj samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Okresný súd v počiatočnej fáze napadnutého konania realizoval len nevyhnutné úkony spojené s podaním žaloby sťažovateľa v zmysle § 115a OSP a po vydaní uznesenia podľa § 167 ods. 3 CSP z 23. augusta 2016 ostal bezdôvodne nečinný po dobu takmer 5 rokov. Okresný súd 30. júla 2021 nariadil vo veci termín pojednávania na 5. október 2021. Sťažovateľ podal 20. septembra 2021 okresnému súdu návrh na rozšírenie žaloby. Vo veci sťažovateľa napokon okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 13C 170/2016-63 z 5. októbra 2021, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 346,12 eur s príslušenstvom (výrok I), určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky (výrok II) a sťažovateľovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III). Zákonnému sudcovi z dôvodu karanténnych opatrení a práceneschopnosti v súvislosti s ochorením COVID-19 bola lehota na písomné vyhotovenie rozsudku predĺžená do 31. januára 2022. Overením aktuálneho stavu konania ústavný súd zistil, že okresný súd 27. januára 2022 realizoval procesné úkony doručovania písomného vyhotovenia rozsudku stranám sporu (§ 223 ods. 3 CSP) a vec zatiaľ nie je právoplatne skončená, keďže žalovaná podala 7. februára 2022 proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie.

16.1 Ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní došlo z dôvodu absolútnej nečinnosti okresného súdu po doručovaní repliky žalobcovi k zbytočným prietáhom dosahujúcim ústavnoprávnu intenzitu. Časový rámec, v ktorom dospel okresný súd k meritornému rozhodnutiu s ohľadom na konštatovanú skutkovú a právnu nenáročnosť danej veci, nie je z ústavného hľadiska akceptovateľný.

17. Na situáciu spôsobenú pandémiou v dôsledku šírenia ochorenia COVID-19 a na ňu nadväzujúce zákonné obmedzenia nebolo možné v danom prípade prihliadať, keďže napadnuté konanie sa začalo podanou žalobou 5. mája 2016, teda dávno pred vypuknutím pandémie a i počas nej prevažovali obdobia, v ktorých okresnému súdu nič nebránilo v tom, aby v jednoduchom spore sťažovateľa rozhodol.

18. S ohľadom na už zmienenú absolútne ničím neospravedlniteľnú nečinnosť okresného súdu je zrejmé, že procesný postup okresného súdu v napadnutom konaní nesmeroval efektívne k rýchlemu odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa, a preto nie je zlučiteľný s jeho základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. právom na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote.

19. Zohľadňujúc doterajšiu dĺžku napadnutého konania od podania žaloby, ako aj skutočnosť, že vec nie je síce meritorne rozhodnutá, avšak dosiaľ nie je právoplatne skončená, ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní boli porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

20. Keďže v čase rozhodovania ústavného súdu podala žalovaná proti rozsudku č. k. 13C 170/2016 z 5. októbra 2021 odvolanie, ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde formuloval okresnému súdu príkaz konať (bod 2 výroku tohto nálezu) vo vzťahu k realizácii úkonov súdu prvej inštancie smerujúcich k predloženiu súdneho spisu na rozhodnutie o odvolaní Krajskému súdu v Prešove (§ 373 – § 375 a § 377 CSP).

21. Prietahy či nečinnosť súdu v konaní sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah súdu proti základným ústavne zaručeným právam a slobodám. Z tejto fakticity vyplýva, že porušenie práva na primerané súdne konanie nemožno dodatočne napraviť. Možno zabrániť, aby nedošlo k ďalším prietahom (ústavným príkazom konať), ale už raz vzniknutý prietah odstrániť nemožno, možno len poskytnúť za porušenie tohto práva primerané finančné zadosťučinenie podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde.

22. Okrem vyslovenia porušenia svojich práv sťažovateľ v sťažnostnom návrhu požiadal, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur. Svoj návrh odôvodnil zmätočným spôsobom. V ústavnej sťažnosti sa uvádza, že *«... sťažovateľka ako „obyčajný občan“ pociťuje bezpochyby výrazné stresové vypätie, nielen z dôvodu neskúsenosti so súdnou mocou, ale aj zo skutočnosti, že sa púšťa do sporu s ekonomicky, právne a spoločensky silnejším protivníkom, že tým, že v dôsledku trvania súdneho sporu a obáv o ochranu jeho práv...»*. Uvedenú formuláciu ústavný súd vyhodnotil ako zrejmú nesprávnosť v písaní a v záujme hospodárnosti konania, sťažovateľa na odstránenie daného nedostatku ústavnej sťažnosti nevyzýval (§ 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

23. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

24. Vzhľadom na konštatovanú nečinnosť okresného súdu v napadnutom konaní, berúc do úvahy povahu veci, význam (hodnotu) sporu pre sťažovateľa, ako aj rozsah porušenia jeho namietaných práv, ústavný súd považoval priznanie sumy 550 eur za primerané finančné zadosťučinenie (bod 3 výroku tohto nálezu). Vo zvyšku požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI. Trov konania

25. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania ústavný súd, vychádzajúc z § 73 zákona o ústavnom súde, akcentuje, že toto zákonné ustanovenie svojou štruktúrou (vzťah ods. 1 a 3) vytvára koncept založený na východisku, podľa ktorého účastník konania na ústavnom súde v zásade sám znáša trovy takého konania a len v odôvodnených (i) prípadoch ústavný súd môže (ii) podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Zákon o ústavnom súde nestavia právo na náhradu trov konania do nárokovateľnej polohy, ako je to v iných druhoch regulovaných právno-aplikačných procesoch (napr. civilné sporové konanie, správne súdne konanie, exekučné konanie a ďalšie). Ústavný súd teda disponuje širokým priestorom na úvahu o tom, či vôbec priznať náhradu trov konania, a ak áno, v akom rozsahu (III. ÚS 209/2020).

26. V prejednáwanej veci sťažovateľom predložená ústavná sťažnosť má vo svojom obsahu niekoľko nepresností a zmätočných formulácií, ako napríklad vo vzťahu k predmetu napadnutého konania, jeho dĺžke (bod 6 odôvodnenia tohto rozhodnutia), sťažovateľom požadovanej sume primeraného finančného zadosťučinenia (v texte uvádzaná suma 4000 eur a v petite 5000 eur, pozn.) či k nesprávnejmu označeniu „sťažovateľka“ na viacerých miestach textu ústavnej sťažnosti. Tieto skutočnosti aj napriek kvalifikovanému právnomu zastúpeniu sťažovateľa do značnej miery ovplyvnili kvalitatívnu úroveň predloženého písomného podania, čo ústavný súd zohľadnil pri rozhodovaní o priznaní nároku na náhradu trov konania a takto potom súd, berúc do úvahy kvalitatívnu stránku predloženej ústavnej sťažnosti, zmätočné formulácie a nepresnosti, sťažovateľovi náhradu trov konania nepriznal (bod 5 výroku tohto nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 9. marca 2022

Miloš Maďar
predseda senátu